

תקוע בסלולר

"כמה עולה האיפון החדש?" שאל אסף את המוכר עם החיוך המזויף.
"יש לנו את החדש במבצע מטורף של 3499 ₪ "השיב המוכר בעליזות.
יקר, יקר לי מאוד! חשב אסף בליבו.
המוכר הביט לאסף בעיניו והחל להסביר כאילו קרא את מחשבותיו.
"כדאי לך מאוד אחי..." הוא מגיע עם 256 ג'יגה ומצלמות 4K!
אסף ליטף את לחייו ונעץ את מבטו על הקופסא הנחשקת.
"זה סלולר להרבה שנים" הדגיש המוכר.
"טוב כמה תשלומים אפשר?" שאל אסף באי-נוחות.
"עד 12 תשלומים!" ענה המוכר.
גישת ה"יהיה בסדר" כבשה אותו, ולאחר כחמש שניות אסף החליט.
"בסדר, אני קונה..." אמר אסף והוציא את הארנק. הוא החזיק ברעד את הכרטיס והושיט אותו בכאב.
המוכר הזין את הנתונים במחשב בזמן שאסף הביט בשעמום בשאר החפיצים המשונים שנצצו מבעד לזכוכית.
"תתחדש אחי!" בישר המוכר בחיוך והגיש לו את הקופסא החדשה.
"תודה" ענה לו אסף בהתלהבות. הוא מיהר הביתה והביט לצדדים מפעם לפעם במחשבה שיעקבו אחריו גנבים עד שיצא מהקניון.
הוא גר בקומה שלישית ואת חדר המדרגות הוא עלה במהירות מסחררת.
הסלון היה מבולגן בבגדים וגרביים מסריחות, אבל זה לא עניין את אסף כרגע.
הוא הוציא את הקופסא מהשקית והחל לפתוח אותה בתאוה.
האיפון המבריק סנוור את אסף. אחרי שבקושי הצליח לשים את מגן המסך מרוב התרגשות הוא לחץ על כפתור ההפעלה עד שהתפוח המפורסם הופיע.
הוא פער את פיו ועיניו נצנצו מהתרגשות "יש לי איפון איזה כיף!" חשב לעצמו.
"אני הולך להשוויץ לכולם". החיוך הרחב שעלה בפניו החל מעט לכאוב לו.
הוא בא להכניס את הסיים הישן שלו לתוך החרוץ אך לפתע שמע משהו מתוכו.
"הלו?"
אסף כיווץ את עיניו ולא הבין מי דיבר אליו.
"הלו?" ענה אסף בחזרה והביט מהחלון.
"אולי מישהו עוקב אחרי?" חשב.
"איך זה אפשרי, הרי עדיין לא הכנסתי את כרטיס הסיים!"
אסף הביט במסך והחל לדפדף בין המסכים, הכל נראה לו כרגיל.
הוא קירב את האוזן לטלפון כדי לשמוע מי מדבר וזרק מבט לדלת, כדי לוודא שהיא נעולה.
"יש שם מישהו?" קרא הקול בחוזקה.
אסף נבהל וכמעט שמת את האיפון על הרצפה.
הוא לחץ על כפתור הכיבוי מרוב פחד והחל למלמל כמה קללות.
"מזה הדבר הזה!?" נאנח אסף. הוא סרק את פני המכשיר כדי למצוא את הבעיה.
הכל היה נראה לו כרגיל. הוא החל לנשוף בחיבור של ההטענה וברמקול, אולי נכנס איזה גוף זר.
הוא הכניס את כרטיס הסיים לחרוץ המבוקש והדליק את המכשיר.
אסף הביט בסמל התפוח וקיווה שהכל יסתדר.

"הנה יש קליטה עכשיו, והכל עובד כמו שצריך", אמר לעצמו, והתרגשות מילאה אותו.
הוא בא ללחוץ על חנות האפליקציות, אך לפתע שמע את הקול שוב.
"אתה כאן?!" שאל הקול.
"הלו, מי אתה ואיך פרצת לי את הטלפון?!" שאל אסף בכעס ונעץ את שיניו בשפתו התחתונה.
"אני לא פרצתי לך את המכשיר!" ענה הקול ברצינות.
"אתה רובוט או אפליקציה כלשהיא?" תהה אסף.
"לא!" ענה הקול.
אסף היה לחוץ. הוא ידע שמשהו כאן לא כשורה.
"אז מה אתה?" שאל בתסכול.
"אני בן אדם אמיתי!" הסביר הקול.
"אין מצב!" חשב אסף בליבו.
"אבל אני לא נמצא עכשיו בשיחה עם אף אחד וגם כשלא היה סים דיברת איתי, אז איך זה יכול להיות?" התפלא אסף.
הקול נאנח "כי אני לא צריך סים או שיחות כדי לדבר איתך, אני בתוך המכשיר!
אסף ליטף את שערותיו השחורות "אז אולי אתה אפליקציה מובנית?"
"לא, אני לא אפליקציה אני באמת חי ואמיתי, קוראים לי דויד" הסביר הקול בדאגה.
אסף תפס את לחייו ולא ידע מה לעשות.
זה לא יאומן חשב אסף, הוא באמת נשמע לי בן אדם אמיתי ולא בינה מלאכותית כלשהי.
"טוב אני מחזיר אותך לחנות, אני לא רוצה להתעסק עם זה" אמר אסף בקרירות.
"**לא בבקשה לא!!!**" זעק הקול.
אסף כיבה את הסלולר ועצם את עיניו. "זה כבר יותר מדי, מצטער" אמר בליבו בזמן שהחזיר את הסלולר לקופסא. הוא קם, יצא מהדירה ונסע שוב לקניון.

"היי, שומע?" קרא אסף למוכר.
"כן מה קורה?" ענה המוכר בזלזול.
"יש לי בעיה קטנה במכשיר, הוא מדבר כמו בן אדם", הסביר אסף באיטיות.
"אתה מתכוון לסירי?" שאל המוכר באדישות.
אסף הנהן לשלילה "לא, זה לא אפליקציה או משהו, הוא פשוט מדבר כמו מישהו."
המוכר הרצין את פניו "טוב, תדליק את המכשיר" ביקש המוכר והתחיל בשיחה עם עוד לקוח שהמתין.
אסף הדליק את האייפון ובהה בתפוח המפורסם.
מסך הבית הופיע ואסף החל לדבר כאילו היה בשיחה רגילה.
הוא הביט סביבו, אולי הוא ימצא אותו בקניון "הלו, אתה כאן?" שאל את האייפון. דממה מוחלטת, אף אחד לא ענה.
"תענה לי בבקשה!" התחנן אסף.
המוכר גיחך והביט באסף בזלזול.
"נראה לי שהכל בסדר אחי" אמר המוכר בחיוך.
"תחליף לי את המכשיר!" דרש אסף והחליף את הבעתו לרצינית.
המבט המחויך של המוכר התחלף לקשוח.

"אם המכשיר לא פגום ונעשה בו שימוש, אין אפשרות להחליף אותו."
אסף בלע את רוקו והרגיש שעבדו עליו.
"אני נשבע לך שהאייפון מדבר ואני לא עובד עליך!" התעקש אסף, ופניו האדימו.
"אני צריך הוכחה לזה" השיב המוכר, "ובינתיים הכל עובד כמו שצריך".
אסף נאנח והביט במסך הבית. "מוזר מאוד" חשב לעצמו.
"טוב; אני מקווה שיהיה בסדר" השיב אסף למוכר.
הוא החזיר את המכשיר לכיס הג'ינס ושב לביתו.
כשפתח את דלת ביתו הוא ראה את אשתו מרימה את בגדיו המסריחים
שהסתירו את הרצפה, וזרקתה אותם לסל הכביסה.
"נחשי מה קניתי דיקוש!?" שאל אסף וחייך בהתלהבות.
"בוקסרים חדשים?" השיבה גם בחיך.
אסף הביט בפניה היפות והשתאה "נו מה אתה מחזיק אותי במתח ככה,
תגיד לי כבר מה קנית!?" דרשה דיקלה את התשובה ממנו.
"לא, קניתי את האייפון החדש!" צחקק אסף.
דיקלה עשתה מבט של חתול מסכן "ומה איתי, קנית לי גם?"
"אה, לא אבל בוא תיראי" התחמק אסף בתשובתו.
אסף הוציא את האייפון מהכיס ואשתו התלהבה.
"וואו, איזה יופי תקנה לי גם!"
אסף גירד את ראשו "זה עלה 3499" מלמל אסף בחוסר נוחות.
"מה?! לא הגזמת" התרגזה דיקלה.
פניו של אסף החווירו "זה מכשיר להרבה זמן" תירץ.
אשתו הביטה בו בדאגה "טוב תהנה, אני הולכת לנוח".
אסף החזיר את מבטו לאייפון והחל להוריד את האפליקציות המועדפות עליו.
לאחר כרבע שעה של משחק במכשיר החדש הוא שמע אותו שוב.
"אני עדיין כאן!" אמר הקול.
אסף נבהל קלות וכיווץ את עיניו "תפסיק כבר להטריד אותי, שמעת?!".
"אני לא מטריד אותך, אני תקוע בתוך האייפון!".
"אני עושה שחזור הגדרות יצרן, אין לי ברירה", אמר אסף בראשו.
אסף נכנס במהירות להגדרות וחיפש בקדחתנות את האפשרות הנכספת.
"הא מצאתי" חשב בליבו אסף.
"זה לא יעזור לך" ענה לו הקול.
אסף לחץ על האפשרות והמכשיר החל לאתחל את עצמו.
התפוח שוב הופיע ביחד עם מד ההמתנה.
"בבקשה, בבקשה תעלם" חשב אסף בעת שהמתין לבואו של מסך הבית.
אסף קם מהכיסא והחל לטייל בחוסר נוחות בסלון. הואקיווה שהעניין יסתדר.
"אמרתי לך שזה לא יעזור!" קרא הקול.
"די !!!" צרח אסף בכעס ופניו האדימו.
אשתו התעוררה בבהלה "הכל בסדר אסי?"
"אה, כן הכל בסדר" ענה לה בגמגום מהסלון.
"עם מי אתה מדבר שם?" שאלה דיקלה.
אסף גירד את מצחו וניסה לאלתר "אה, אף אחד...תחזרי לנוח" הורה לה.
"מה אתה רוצה!?" שאל אסף בזעם.
"אני רוצה לצאת מכאן" ביקש הקול "זה מה שאני רוצה".
"ואיך אני יעשה את זה?" שאל אסף בזלזול.
"אני עדיין לא יודע אבל יש לי קצה חוט" אמר הקול.
"אוקי דבר..." אמר אסף בחוסר נימוס.

"הכל התחיל כשאני והמשפחה שלי טיילנו בסין. טסנו בטיול מאורגן. באמצע הטיול בדרך לשנגחאי עצר אותנו סיני בחליפה. הוא דיבר עם הנהג בסינית ואז הם הביטו בנו. האיש בחליפה חיך והוציא מהז'קט תרסיס. הילד שלי צעק "אבא, אבא!" והסיני החל לרסס עלינו גז כלשהוא, וזהו עד כאן אני זוכר. "בני זונות!" קילל אסף בכעס. "אז היית עם אשתך והבן?" "כן, בדיוק" ענה הקול בעצב. "ואין לך מושג איפה הם עכשיו נכון?" "נכון; הם יכולים להיות כמוני, לכודים בעוד אייפונים" ענה הקול. "תזכיר איך קוראים לך?" "שאל אסף. "קוראים לי דויד." "אתה רעב אחי?" שאל אסף בחיך וניגש למקרר. "כן מאוד!" ענה דויד. "אה, אבל איך תאכל בדיוק?" גיחך אסף והוציא מילקי. "אין לי מושג" תביא לכאן כוס מים שניה. אסף הסתובב לכיוון הברז ומזג מים לכוס. "המכשיר נגד מים אבל אני לא יודע עד כמה." אסף לקח את הקצה של הכוס והחל לטפטף על המכשיר. "שום דבר לא מגיע אלי" ענה דויד. אסף מרח את טיפות המים עם כריות אצבעותיו "תגיד רגע כמה אחוזים יש עכשיו?" "עדיין 21%", ענה אסף. "וגם אין סימן להטענה" הוסיף. "נסה שנייה להטעין..." "ביקש דויד. אסף ניגב את המכשיר ותפס את המטען. הוא חיבר אותו בעדינות למכשיר ומשם לחשמל. "אמ...טעים..." אמר אסף בהנאה כאילו נהנה מארוחה טובה. "מה איזה קטע, איך זה יכול להיות? התפעל אסף. "מה אתה מרגיש בדיוק? הסתקרן אסף. "אני מרגיש שמאכילים אותי באוכל שאני אוהב, הסביר דויד. אסף הסיר את המכסה של המילקי ושאל בסקרנות "איך אתה עושה את צרכיך?" "אני עדיין לא יודע. כנראה זה יוצא לבד כשהאחוזים יורדים." אסף כיווץ את עיניו וסיבב את המכשיר "אתה רואה אותי בכלל?" "אני רואה את המסך של האיפון כאילו אני יושב בקולנוע. אבל חוץ מזה הכל מסביבי שחור" הסביר דויד. אסף חיך ולחץ על סמל המצלמה. "ועכשיו?" "כן, אני רואה אותך עכשיו; אתה נראה גבר גבר" גיחך דויד. אסף חיך וסיבב את המסך לרוחב. "אתה רואה אותי אבל אני לא רואה אותך" אמר. "עם מי אתה מדבר שם?" שאלה אשתו של אסף מחדר השינה בטון כועס. אסף הפנה את מבטו אל חדר השינה "בואי רגע דיקוש תראי מה יש לנו כאן" דיקלה קמה בעצלתיים והלכה לסלון כשידיה משפשפות את פניה. "נו תראה לי" אמרה באדישות. אסף שלח מבט מחויך לדיקלה ופלט צחוק טיפשי "תגידי שלום לדויד" הכריז. "מי זה דויד, החבר הדמיוני שלך?" ענתה לו דיקלה בציניות.

"היי, אני דויד!" קרא בקול ברור.
דיקלה גיחכה וגלגלה את עיניה "מה אתה צוחק עלי, אתה בשיחה רגילה של האיפון".
אסף ניסה לחסום בפיו פרץ צחוק "לא, אני לא" השיב בקושי. "לא הוא לא" עזר לו דויד.
דיקלה התיישבה ליד אסף בכיסא השני "אין מצב" ענתה להם.
"אם אני אוכיח שאתה עובד עלי אתה תקנה לי שמלה חדשה?"
שאלה דיקלה והעלתה חיוך על שפתיה החושניות.
אסף הנהן לעברה בעיניו השקדיות וליטף את לחייה באיטיות "ואם את
טועה אז תעשי כלים?".
דיקלה הביטה בחשש בערימה העמוסה והמטונפת שמילאה את הכיור,
ושהסתירה גם חלק מהשיש.
"דיל" גיחכה דיקלה ונתנה נשיקה לכף ידו המלטפת של אסף.
היא הושיטה את ידה הרכה וביקשה את המכשיר "תביא לי
תאיפון" אמרה ברצינות.
אסף הושיט אותו אליה והיא החלה לשוחח "הלו, אתה כאן?" שאלה
דיקלה בצחוק בעת שהיא מחטטת בתפריט השיחות.
"כן אני פה" ענה דויד.
"מאיפה אתה מדבר?" שאלה אותו דיקלה בזמן שהיא מנסה לחייג למספר שלה.
"אני מדבר מתוך המכשיר" ענה לה דויד.
צלצל המכשיר של דיקלה נשמע מחדר השינה.
"שנייה אני הולכת לענות" אמרה ורצה לענות.
"הלו, אתה שומע אותי?" שאלה דיקלה כשהיא זורקת מבטים לכל עבר
מחפשת מכשירי האזנה בחדרי הדירה ובמסדרון.
"כן, אני שומע אותך עכשיו פעמיים" אמר דויד.
חזרה דיקלה לסלון ועיקמה את מבטה. "אני באמת לא מבינה מה קורה כאן"
אסף הביט בדיקלה "הוא טוען שהוא חי בתוך המכשיר" הסביר לה.
"כבה את המכשיר רגע" ביקשה דיקלה.
אסף כיבה את המכשיר וחיכה לתגובה.
"אתה באמת מאמין לו?" שאלה דיקלה בעצבנות.
אסף חשב ובהה ברצפה תוך כדי שהוא מלטף את פניו המגולחות, "הוא
נשמע לי אמיתי" השיב ביובש.
דיקלה הביטה בכלים ואז באסף. "הוא בטוח האקר!" אמרה בכעס ושבה לחדר.
אסף בא אחריה... "צריך לעזור לבנאדם הזה, יש לו משפחה"
דיקלה נשכבה על המיטה "למה קנית בכלל ת'איפון הזה" אמרה בזעם.
אסף עמד במפתן החדר והרכין את ראשו "לא חשבתי שיקרה משהו".
"אתה לא תכניס אותו לחדר השינה שלנו שמעת!" דרשה דיקלה
ופניה האדימו מכעס.
אסף ליטף את שיערה הזהוב ונשכב לידה.
"הוא בטח אחד מהמשוגעים האלו" רטנה דיקלה ועברה לשכב על הצד.
"טוב, מה האפשרויות שלנו?". שאל אסף והביט בעיניה.
"תחזיר אותו לחנות מיד!" ענתה דיקלה בקוצר רוח.
"הייתי כבר בחנות; הוא עשה לי תרגיל ולא דיבר".
"המוכר לא רצה להחליף" הסביר אסף.
חיוך קל נפרש על שפתיה הרכות של דיקלה "אז נדפקת", גיחכה "או
שפשוט תמכור אותו".
אסף הניד בראשו באכזבה וחשב על פתרון. לפתע ברקו עיניו "אה, אני יודע... אולי נלך
לתקשורת" אמר בגאווה.

"ומה זה ייתן לנו?" שאלה דיקלה .
"אסף ליטף את לחייו וחשב "פרסום ו...".
"זהו רק פרסום" ענתה דיקלה באדישות .
לפתע הבעת פנים רצינית הופיעה על פניה "ומה יקרה אם נלך עם זה
לאפל ישראל?"
"רעיון טוב!" השיב אסף בהתרגשות.
הוא רץ למחשב ונכנס לאתר של אפל ישראל. אצבעותיו ליטפו את
הגלגלת עד שמצא את הקישור "צור קשר"
"אני הולך להשאיר להם הודעה באתר ואם הם לא יחזרו אלינו אז
נתקשר." סיכם אסף.
דיקלה העלתה חיוך ממזרי על פניה וחשבה לעצמה "אולי באמת יצא לנו
תועלת מזה"

אסף יצא מהמקלחת עם מגבת שמסתירה את פלג גופו התחתון "תורך מאמי".
דיקלה הביטה בו בחיוך שובבי ועיניה התנוצצו . היא לקחה אתה מספר
תמרקים ונכנסה למקלחת .
אסף התייבש וסידר לעצמו את החולצה המכופתרת מול המראה .
"אתה מתרגש?" אמר דויד מתוך האייפון.
"כן מאוד . אני מקווה שנוכל לעזור לך סוף סוף " השיב לו אסף .
"גם אני מתרגש " אמר דויד . אני משתגע בתוך הסלולר , אני מת
שיוציאו אותי מכאן איך שהוא.
אסף כמעט סיים ללבוש את מכנס האלגנט שקנה אתמול בקניון.
"אל תדאג" אמר אסף בעת שניסה לסגור את הרוכסן, "אם הצליחו
להכניס אותך לסלולר אז בטח ידעו איך להוציא".
"אני מפחד" אמר דויד בקול חלוש .
אסף הרכין את ראשו והביט במראה. דמעות זלגו לו מהעיניים.
הוא ניגב אותם בגב יד ימין. " נעשה את המקסימום" אמר בקול חנוק.
כעבור זמן מה דלת המקלחת נפתחה ודיקלה יצאה מהמקלחת עם החלוק הלבן .
היא ייבשה את שערה הארוך עם הפן וסירקה את עצמה באיטיות .
אסף התקדם לעבר הסלון ונעל את הנעליים השחורות שלבש בחתונה שלהם.
הוא הביט במראה והיה מרוצה פחות או יותר ממה שראה "זהו, אנחנו
צריכים לצאת ! " קרא אסף בקול .
דיקלה יצאה מהחדר אל לסלון "שניה תן לי להתאפר" השיבה דיקלה
וטפחה על גבו החסון.
אסף היה מאוד לחוץ. הוא הלך למטבח ולקח כדור הרגעה.
"טוב את מוכנה?" הביט בה אסף מהצד "אנחנו נאחר... " .
דיקלה עמדה מול המראה לבושה בשמלה מחמיאה בצבע כחול . שערה
החלק היה מעוצב בצורה מקורית והתכתב עם העגילים הזהובים.
היא עשתה פוזה של אשת עסקים וחייכה בהנאה "כן" ענתה לו .
אסף דפדף באייפון ובדק שהכל עובד כרגיל "יפי אתה שומע דויד?
אנחנו יוצאים..."
"כן אני כאן, לא זז לשום מקום". ענה דויד בעצב.

אסף ודיקלה יצאו מהבית ונכנסו לאוטו .
דויד הפעיל בשבילם את הוויז .
"מה הכתובת שלהם?" שאל.
"משכית 12, הרצליה " ענה אסף, וחיבר את האייפון להתקן התושבת.
הוא הניע את האוטו והביט במראות "תודה דויד, אתה יודע... אתה
באמת מועיל כשאני חושב על זה עכשיו" ציין אסף וחיך שובב עלה בפניו.
"כן , מה היינו עושים בלעדיך" הוסיפה דיקלה בציניות, וניסתה שלא לצחוק .
"לנגן לכם משהו ביוטיוב?! שאל דויד בהתלהבות.
"כן ! ! את "Pink Floyd – Money" ביקשה דיקלה .
דויד צחקק " למה ניראה לכם, מה אני עבד שלכם?"
"אוף איזה מבאס אתה" ענתה דיקלה ביובש "אתה מתעלל בנו" הוסיפה.
לפתע השיר התנגן ודויד כיוון את העוצמה .
המוזיקה העלתה את מצב הרוח של הנוסעים שלרגע שחכו את צרותיהם.
"אז איך היו החיים בערד ?" שאלה דיקלה באוויר.
" את באמת רוצה לדעת ? " תהה דויד .
" תאמת לא . המצב בירושלים גם לא מי יודע .
" אם לא נצליח עם אפל ניסע לערד ונחפש את המשפחה שלך.
" הם תקועים בסלולר כמוני וחוך מזה אתם המשפחה שלי עכשיו " ענה דויד בעצב.
דיקלה סידרה את שערותיה הזהובות והביטה בחלון הימני. "אל תגיד שטויות, יהיה בסדר"
טיפות גשם החלו לטפטף ולשטוף את הרכב . לפי הצליל היה אפשר
לשמוע שהוא מתגבר .
"שיט אסי לא הבאנו מעיל " . אמרה דיקלה בזעם.
אסף הפעיל את הווישרים ואמר בחיך "יש לי מאחורה קפוצ'ון עם את רוצה " .
"זה יהרוס לי את ההופעה , יחשבו שאני בואש " אמרה דיקלה בחן.
"אף אחד לא מכיר אותך שם" טען אסף והביט בפניה הלא מרוצת
,"בכל מקרה תעשי מה שבא לך "
"תגיד דויד . שאני מכבה את המכשיר אתה מרגיש משהו?" שאל אסף בסקרנות.
"אם יש סוללה אני רואה הכל שחור ואם אין אני לא מרגיש כלום."
"כאילו ישן?" הוסיף אסף.
"פנה שמאלה" אמר הוויז .
"כן, אפשר להגיד"
"אנחנו מתקרבים אל היעד" הכריז אסף. "מה השעה דויד?"
עכשיו 15:43 ענה באדישות.
"יופי נספיק !" שיער אסף והניד את ראשו לפי צלילי השיר.
השיר התחלף ל "Pink Floyd – Time"
"בן כמה הילד שלך ? " שאל אסף .
"בן תשע עכשיו שיהיה בריא." ענה אסף בבכי .
דמעות החלו לזלוג מעיניה הירוקות של דיקלה .
"זבלים... הם ישלמו על זה ביוקר !" אמר אסף והטיח אגרוף קל על ההגה.
דויד המשיך לבכות ולבכות. "הוא היה אמור לחזור לבית ספר "
"הלוואי שכל זה היה רק חלום שהייתי מתעורר ממנו כבר ; לחבק אותו
שוב , אלוהים תעזור לי בבקשה !".
אסף ודיקלה שתקו שאר הנסיעה. עיניהם היו רטובות מבכי .
"הגעת ליעד" אמר הוויז .
עדיין ירד גשם . אסף ודיקלה יצאו מהרכב ורצו לתוך הבניין שמעליו
התנוסס התפוח המפורסם .

השוער הביט בהם במבט סתמי והבין שהם לא מהאזור.
הוא היה שמנמן עם קרחת . תווי פניו קשוחות וגילו היה בערך 50.
"כן, לאן זה?" שאל במבט קר .
"אה... באנו לפגישה עם סגן המנהל" גמגם אסף וניסה להסדיר את נשימתו.
השוער הביט בדיקלה בעיניו החודרות והיא החזירה לו חיוך קל.
"מה השמות שלכם?" שאל בחוסר נימוס.
"דיקלה ואסף" ענתה לו דיקלה בחינניות.
הוא לחץ על אחד הכפתורים בטלפון " אלכס , יש לנו אורחים".
אסף נאנח והרגיש לחוץ . דיקלה ניסתה לשמור על קור רוח אבל השוער
הזה עיצבן אותה.
"מי אלה?" ענתה לו אלכס בצד השני .
"שני צעירים בשם דיקלה ו...? השוער הצביע אל אסף -"אסף" הזכיר לו.
"תכניס אותם " ענתה אלכס בביטחון .
"איזה הקלה " אמר אסף והביט בדיקלה.
השוער לחץ על כפתור בשולחן והדלת שלידו נפתחה עם צליל צורם של אינטרקום.
"כנסו ותחכו לאלכס בלובי, קומה אחת המעלית" אמר השוער והמשיך
לעיין בניירת שלפניו.
אסף ודיקלה התקדמו עד שמצאו את המעלית הקרובה. הפרפרים בבטן
חזרו ועכשיו בעוצמה גדולה עוד יותר.
הם נכנסו למעלית ודיקלה הביטה בעצמה במראה. "אוף , כל האיפור
נמרח לי איזה בושות."
אסף חיבק את דיקלה ונישק את השיער שלה " די יהיה בסדר ".
המעלית נפתחה אל מול טרקלין ענקי ולבן. חלונות ענק חשפו את הגשם
שעדיין טפטף בחוץ . מספר ספות לבנות וכיסאות נוחות מילאו את
חלל המרכז ואת הקירות עיטרו תמונות ציר הזמן של החברה .
דיקלה ואסף הביטו בפליאה . " תעזור לי למצוא את השירותים, אני
צריכה לסדר את האיפור " ביקשה דיקלה . הם צעדו באיטיות על רצפת
השיש הנקייה וחיפשו את שלט השירותים.
"הנה מצאתי!" הצביע אסף כאילו מצא יציאה ממבוך.
הם צעדו בהליכה מהירה ומגושמת שגרמה להם כמעט להחליק על הרצפה הנקייה .
דיקלה נכנסה לשירותים בעת שאסף התיישב באחד הכורסאות.
הוא הוציא את האייפון והביט באחוזים - 76% "אתה שומע דויד?"
"כן שומע" ענה לו.
"אנחנו בתוך הלובי , מחכים לאחת בשם אלכס ". הסביר אסף בגאווה.
לפתע שמע אסף צליל נעלי עקב הולכים ומתגברים לכיוונו . אסף הסיט
את מבטו מהאייפון והביט בהשתהות בבחורה שמתקרבת אליו.
היא הייתה נראית לו כמו דיילת מהסרטים, עם החיוך והתסרוקת .
העיניים הכחולות והחיוך הכובש הפנטו אותו.
אסף קפא במקום והמשיך להביט בה עד שקיבל סטירה קטנה בלחי.
הוא הסט את מבטו לכיוון הסטירה וראה את דיקלה מולו מהנהנת
בכעס.
הבחורה גיחכה ואסף האדים ממבוכה. "אה, את אלכס?"
"כן זאת אני" ענתה בחן, "בואו אחרי".
אלכס הסתובבה ופסעה באלגנטיות על ריצפת השיש המבריקה כאילו
נולדה לזה.
אסף ודיקלה הלכו אחריה, מביטים זה מול זה וההתרגשות הציפה אותם.

הם חצו את הלובי ונדמה שהזמן הואט. השמש בצבצה בין העננים האפרוריים ותפסה את תשומת ליבה של דקלה. קרניה המסתננות של השמש השתקפו על הרצפה ויצרה את הצל של רגליהם הצועדות. הם עצרו על יד משרד מזכוכית שפאותיו היו מעוצבות בצורת התפוח. בפנים ישב לו גבר מלוכסן עיניים שדיבר במכשיר האיפון שלו. הוא הביט בדיקלה, באסף, ואז באלכס. "חכו רגע" ביקשה אלכס בהבעה רצינית. היא נקשה על הדלת פעם אחת וסימנה לבוס עם היד מה עושים. "תכניסי אותם" ביקש במבטא. אסף הביט בשלט עם השם ליד הדלת והבחין שרשום בו בכלל שם ישראלי. אלכס פתחה להם את הדלת בחיוך. "שבו בבקשה" אמר האיש בטון חיובי. אסף ודיקלה נכנסו למשרד והתיישבו על הכיסאות הלבנות. המשרד נראה מבפנים כמו סצנה מתוך סטאר טרק. השולחן היה לבן כשהחלק העליון היה מצופה בזכוכית שהציג מסך מחשב. על המדפים נחו כל מיני חפיצים של אפלי ישנים ושעדיין בפיתוח. מלוכסן העיניים הביט בהם בחיוך מתנשא "קוראים לי Chung-Hee". הוא תיקתק כמה לחיצות במחשב המק שישב מימיו בזמן שדיקלה ואסף בחליפתו המפוארת. "לפי המייל ששלחתם לנו אתם טוענים שיש לכם אדם חי בתוך האיפון שקנייתם?". אמר בפליאה והתרווח באי נוחות בכיסא המנהלים. "כן" השיבה דיקלה והביטה לצ'אנג בעיניו. "תראו לי" אמר צ'אנג בקור רוח. זה רגע האמת שאסף ודיקלה חיכו לו כל כך. אסף התרגש, שערותיו סמרו וליבו פעם בחוזקה. אסף הוציא את האיפון מהכיס והחל לדבר אליו. "דויד דויד...אתה שומע?" השקט שבא אחרי זה שיתק את אסף. פניו האדימו מלחץ והדופק שלו טס. צ'אנג החל לצחקק בזמן שאסף השפיל את מבטו. כלום, האיפון לא השמיע צליל. דיקלה לקחה את האיפון מידו של אסף ולחצה על פקד העוצמה כלפי מעלה. היא הביטה בצ'אנג מבט קר. "דויד, דויד אתה פה?! תענה בבקשה" "כן כן שומעים אותי?! ענה דויד." אסף הרגיש כאילו הוא קם לתחייה, הצבע חזר לפנים שלו. דיקלה חייכה, הביטחון עצמי חזר אליה. "תביאי לי את האיפון." ביקש צ'אנג באסרטיביות. דיקלה מסרה לו את המכשיר ונעצה את עיניה בצ'אנג. הוא העביר למצב טיסה והוציא במהירות את כרטיס הסיים. "הלו, יש שם מישהו?" שאל צ'אנג והביט באסף. "כן, אני תקוע כאן בתוך המכשיר המזדיין הזה!. צרח דויד היישר לתוך האוזן של צ'אנג. צ'אנג עצם עין אחת והרגיש צמרמורת בכל גופו. האפליקציה של המצלמה נפתחה לבד לפתע "אני גם רואה אותך עכשיו עם העניבה המעוצבת של אפל!" תיאר דויד בזלזול. "אתם עושים ניסויים בבני אדם! צרח אסף והצביע על צ'אנג. דיקלה הביטה בו בהפתעה. אסף קם מהכיסא וכיווץ את עיניו "אתם חוטפים אנשים ועושים מהם שפני נסיון!" צרח שוב והטיח אגרוף על השולחן.

הצרחות הגיעו עד המשרד של אלכס. היא השקיפה ממקומה לראות עם הכל בסדר. צ'אנג סימן לאסוף לשבת "שב ואני אספר לכם מה קורה".

אסף ישב וניסה להירגע. שפתיו היו יבשות וכאב ראש הופיע אצלו. "אפל עשתה כמה ניסויים עם התודעה האנושית. אחד הניסויים היה להעתיק את התודעה לתוך המכשירים כדי שנוכל לחיות כמה שנרצה ולא נצטרך גוף שמזדקן."

דיקלה הביטה בצ'אנג בכעס "ואתם עושים את זה על חפים מפשע!" זה כבר לא בשליטת אפל. זה התחיל כאן ואז כמה עובדים התפטרו והמשיכו במעבדות לא מאושרות.

"על אדמת סין נכון? שאל דויד."

"נכון, על אדמת סין" נאנח צ'אנג.

"ואיך מחזירים אותו לגוף שלו?" שאלה דיקלה בתקיפות.

צ'אנג הנהן בשלילה "מצטער, אני לא חושב שזה אפשרי."

הבכי של דויד נשמע מתוך המכשיר. צ'אנג הוציא את הבטרייה מתוך המכשיר והביט באסף ודיקלה.

"אתה בטח משתף פעולה עם הסינים בעניין המלוכלך הזה מכאן, מוציא משימות ועוד כל מיני דברים שהשתיקה יפה להם, נכון?" אמר אסף בזעם.

צ'אנג שתק וחייך, "תחשוב מה שאתה רוצה, אני אמרתי לך את האמת" "סבבה. נתבע אתכם ונצא עם זה לתקשורת שכל העולם ידע שאתם עושים ניסויים כושלים בבני אדם, ושאינ לכם שליטה עליהם." אמרה דיקלה בחיוך ערמומי.

"כן ואתם תפסידו סכומי עתק במנייה" הוסיף אסף.

"אז יש לי הצעה מפתה עבורכם." הביט בהם צ'אנג ברצינות.

אסף ודיקלה הביטו אחד בשני בהתרגשות וחיכו למילת הקסם.

"אני מציע לכם עשרה מיליון דולר תמורת השתיקה שלכם"

"מה?!" אמר אסף בפליאה. אסף ודיקלה הרגישו נפלא לפתע. חיוך רחב הופיע בפניהם והם הרגישו מאושרים.

הם החליפו מבטים ביניהם "מה את אומרת?" שאל אסף.

דיקלה הנהנה בחיוב. "אה, כן ברור... " ענתה בהתרגשות.

צ'אנג לקח את האייפון ושם אותו במגירה "והמכשיר נשאר אצלי כמובן".

הוא מסר לאסף את כרטיס הסיים וקם מהכיסא. "בואו אחרי לכספת".

צ'אנג אסף ודיקלה יצאו מהמשרד והתקדמו למעלית. דיקלה הביטה שוב בחלונות הענקיים. הפעם הופיעה קשת מרהיבה בשמיים. דיקלה הרגישה נפלא. המחשבה שהיא תהיה עשירה הטריפה אותה. היא דמיינה בראשה שופינג אינסופי וטיסות לאירופה וארה"ב.

גם אסף הררה במחשבותיו. הוא כבר דמיין בית מפואר עם בריכה ולשכב בטן גב עם דיקלה כל היום במקום לעבוד.

הם נכנסו למעלית וצ'אנג לחץ על הקומה 2 - .

צ'אנג שלח כמה מסרונים בווטסאפ והחזיר חיוכים כשהביטו בו.

דלת המעלית נפתחה אל מסדרון ארוך שהתאים לבית חולים ישן. הם התקדמו והעמיקו לתוך המסדרון. אור הפלורסנטים ריצד ועיצבן את דיקלה. היא הביטה לצדדים והבחינה בכל מיני מעבדות משונות. לפתע הרגשה רעה ומוזרה עלתה בה.

היא תפסה לאסף ביד "עצור רגע" ביקשה דיקלה "אני לא בוטחת בו".

"אנחנו נישאר כאן עד שתחזור עם הכסף" החליטה דיקלה.

צ'אנג הביט בה ונאנח "טוב, חכו כאן אני הולך להביא את הכסף." הוא

המשיך במסדרון הארוך ופנה ימינה אחרי כמה חדרים.
"אספ חרק את שיניו. "מה עשית, עכשיו הוא יתחרט או יעלם לנו".
דיקלה תפסה את הראש וסידרה את שיערה הגולש.
"משהו לא מסתדר לי כאן, תסתכל על המעבדות המשונות האלו, ובכלל
הקומה הזאת נראית לי מאולתרת."
"אספ התבונן בחדרים " גם אין פה סמלים של אפל" הוסיף.
"טוב בוא נמתין לו עד שיגיע" אמר בעצבנות.
דיקלה ואספ חיכו באי שקט לצ'אנג, "אולי הוא עבד עלינו אסי?" שאלה
דיקלה בעצב.
"אני מקווה שלא" גמגם אספ והביט בעיניה .
"את יודעת, לוקח זמן לספור עשרה מיליון דולר".
"כן אבל עדיין, עבר כבר חצי שעה." השעינה דיקלה את ראשה על כתפיו של אספ.
"בוא נלך הביתה ; נמשיך הלאה בחיים שלנו וזהו." התחננה דיקלה
והחלה לחבק אותו בחוזקה.
אספ השפיל מבטו והביט ברצפה .
הוא דמיין איך הם חוזרים הביתה באקסטזה ושומעים כל הנסיעה בפול
ווליום את "Pink Floyd – Money" כמובן .
נצא למסעדה טובה, נתפרע בסקס טוב עד שעות הבוקר
המוקדמות כי לא צריך יותר את העבודות המסריחות שלנו.
ונתעורר כל יום בצהריים לבריכה מטופחת . אה כן, ונקנה הפעם
"סאמסונג" חדש לכל המשפחה.
"נכון דיקלה?" שאל בחיוך מר.
"מה נכון?" ענתה בעצבות.
אספ בעט ברצפה המשופשפת "כלום" החל לכעוס.
דיקלה הביטה בעיניו של אספ "ומה עם דויד?" שאלה בדאגה. אספ
הסיט את מבטו בכעס לצד השני "נמצא את הקרובים שלו בערד לא?".
"חח ממש יפה מצדך !" ענתה בציניות . דיקלה הרגישה אשמה כבדה
ורצתה לסיים את הברוך הזה , "טוב אני הולכת להזמין את המעלית,
תישאר כאן למקרה שהסיני יגיע."
אספ היה כה לחוץ שאפילו לא ענה לאשתו. הוא הבין שכנראה עבדו
עליו ועל הדרך גם השפילו אותו.
"It's too good to be true" כמו שאומרים חשב בליבו.
הוא כיווץ את כף ידו לכדי אגרוף ונתן בוקס בקיר "נו תבוא כבר !" התחנן
אספ ובהה במסדרון המוזנח .
דיקלה הגיעה למעלית וניסתה ללחוץ על כפתור עם החץ למעלה.
כלום, הכפתור לא הגיב !
היא לחצה שוב ושוב כמה פעמים חזק יותר על כל הכפתורים .
פניה החווירו, היא בלעה את רוקה ושפתיה התייבשו.
"איך זה ייתכן ?!" אין הפסקת חשמל בקומה או משהו .
היא רצה חזרה לאספ כדי לעדכן אותו למרות שהייתה כל היום על עקבים.
"אספ, אספ המעלית לא עובדת !" התנשפה דיקלה .
אך לפתע הגיח מישהו מקצה המסדרון עם מזוודה כסופה בידו הימנית.
אספ כיווץ את עיניו וניסה להבחין בדמות שמתקרבת.
אור הפלורסנטים ריצד והקשה על ראות עיניו.
אספ הביט לאחור וראה את פניה המודאגות של דיקלה.
"דיקלה ! זה הוא , הוא הגיע" אמר אספ וחייך . מפלס החרדה החל

לרדת. הוא הביט שוב לעבר האיש וראה שזה באמת צ'אנג.
אסף הרגיש שאבן נגולה מעל לבו. צ'אנג ואסף החליפו חיוכים ביניהם.
דיקלה עדיין לא האמינה לצ'אנג. היא הרגישה תחושה מוזרה
עכשיו. הוא היה נראה לה נוכל מהרגע הראשון שראתה אותו.
"אסף, אסף אני מפחדת... בוא ננסה את המעלית שוב."
אסף לא היה מוכן לעזוב בידיים ריקות. "הגענו עד כאן דיקוש, אני
לא מתכוון לוותר!"
צ'אנג התקרב אליהם ונעצר. "הנה הכסף" אמר והתנשף בכבודות.
אסף שלח את ידו וסימן שיעביר לו את המזוודה.
"אתה לא רוצה לוודא שכל הכסף נמצא?" שאל צ'אנג בפליאה.
"אה, בסדר" ענה אסף בקושי.
צ'אנג פתח את המזוודה. "בום" מחריש אוזניים נשמע לפתע.
אסף ודיקלה עצמו את עיניהם מרוב בהלה. המסדרון היה אפוף בעשן
סמיך. אסף מצא את עצמו שוב בלבנון השנייה רק שהפעם הנשק לא היה ברשותו.
"דיקלה! צרח אסף "איפה את!?"
"תעזור לי אסף, אני לא מצליחה לנשום" ענתה לו בקול חלש.
אסף ניסה בכוח לפקוח את עיניו, אך הם צרבו ודמעו.
הוא הרגיש חלש והתמוטט על הברכיים. הוא ניסה לתפוס במשהו ונתקל
בפניה החלקות של דיקלה.
האוזניים שלו החלו להיסתם. נשימותיו האיטיות בישרו לו שזה הסוף.
הוא שכב ליד דיקלה עד שנעצמו עיניו.
צ'אנג הופיע מבעד לעשן הסמיך כשפניו מכוסות במסכת גז.
הוא פסע לאחד החדרים המאובזרים וחזר עם עגלה גדולה.
שני אנשים עם חלוקים לבנים הגיחו מאחד החדרים הרחוקים, והביאו
עגלה נוספת. הם עזרו לצ'אנג להעמיס במהירות קודם את אסף.
גם פניהם עטו מסכות גז.
הם הובילו אותו לתוך מעבדה מלאה בציוד מתוחכם ובמחשבים מכל
מיני סוגים. במרכז החדר ניצב מיטת מנתחים מפוארת.
"כמה זמן הם מחסרי הכרה?" שאל אחד מהם את צ'אנג.
צ'אנג הוריד את מסכת הגז ואטמי האוזניים "דקות ספורות" השיב
בגאווה.
"אם כך צריך להתחיל בניתוח לפני שיהיה מאוחר מדי" קבע האיש.

אסף פקח את עיניו. הכל היה חשוך, חושך מוחלט. הוא ניסה להזיז
משהו אך לא הרגיש שום דבר מלבד התודעה שלו. הוא הזיז את ראייתו
לצדדים והצליח לראות כתמים בכל מיני צבעים. וורוד כחול ואדום. הוא
החל ליבב. הדמעות שהיו אמורות לרדת לא הופיעו.
אני עדיין חי?! חשב בעצבנות. אני רוח רפאים או שאני תקוע בתוך
איזה מכשיר מחורבן.
טוב, איפה אלוהים שצריך אותו... אני מת לא?

מה, כל הפעמים שהתפללתי בחגים לא מספיק?
נקודות משמעותיות יותר ומשמעותיות פחות הציפו את מחשבותי, עד
הרגע שתמונתה של דיקלה הוקרנה מולו.
"די...דיקלה את שם! קרא בהתלהבות.
"זאת את???" שאל וחיכה לתשובה .
התמונה החלה לדעוך באיטיות עד שנעלמה באפילה.
דיקלה!!! , דיקלה !!! דיקלה !!! צרח אסף בטירוף, **תצילי אותי!!!**.
אור בזהק ולבן החל להציף את העלטה וסימא את אסף.
הוא ניסה לעצום את ראייתו בכל הכוח והרגיש שהמרחב שהוא נמצא
רועד.

אבא , תתעורר כבר ! אבא.
אה !!! ... צווח דויד והתעורר בבהלה . הוא נשם בכבדות והחל לרעוד
בגסות . הוא פקח את עיניו והחלום המסויט נעלם ממחשבותיו. המיטה
והכרית היו ספוגים בזיעה קרה.
ראייתו המעורפלת התחדדה באיטיות וחשפה מולו דמות של ילד .
איתמר !!! צעק דויד והחל לחבק אותו בחוזקה.
"הכל בסדר... אני כאן " המשיך דויד בבכי . דמעות שטפו את עיניו
כשהרגיש שוב את גופו, "אנחנו שוב ביחד" .
דויד , מה קורה לך ? התעוררה אלכס.
אסף הביט בה וניגב את הזיעה ממצחו, "היה לי סיוט נורא".
" טוב , ספר לי בטיסה כבר " אמרה אלכס וקמה מהמיטה .
"מה טיסה , לאן ? שאל דויד בעצבנות.
"היום טסים לסין שחכת?!" התלהבה אלכס.
"לא!!!" צרח דויד . **תבטלי מיד !!!**